

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/37/2017
Identifikačné číslo spisu:	1111244638
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1111244638.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu E. K. bývajúceho v B., zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, IČO: 35 955 341, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, IČO: 30 844 789, o prerušenie konania a zaplatenie náhrady škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 7 C 196/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2015 sp.zn. 8 Co 114/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2015 sp.zn. 8 Co 114/2014
z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. septembra 2013 č.k. 7 C 196/2011-306 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, návrh žalobcu vo veci samej zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodol tak s odôvodnením, že v prejednávanej veci neboli splnené zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie napadol žalobca odvolaním.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. marca 2015 sp.zn. 8 Co 114/2014, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie a záverom o nenaplnení predpokladov pre vyslovenie zodpovednosti štátu za škodu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v potvrdzujúcom výroku vo veci samej podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť a dôvodnosť dovolania odôvodňoval ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať), § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že pristúpil k rozhodnutiu o jeho odvolaní svojvoľne, arbitrárne a formalisticky. Nepripustným spôsobom pracoval s doterajšou judikatúrou, keď judikatúru, ktorú považoval za vhodnú citoval, ale ostatnú a rovnako dôležitú zamlčal, alebo ju ani nespomenul. Podľa názoru dovolateľa sú rozhodnutia súdov nepreskúmateľné, vykonané dokazovanie neúplné a jeho výsledky boli súdmi nižšieho stupňa nesprávne vyhodnotené. Namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k odvolaniu vo veci samej, čo zakladá odopretie jeho práva na spravodlivé konanie (ESLP vo veci Trančíková). Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo tiež založené na nesprávnych skutkových a právnych záveroch. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu považovala rozhodnutia súdov nižšej inštancie za vecne správne. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a súvisiaci výrok o trovách odvolacieho konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalobca dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

9. Žalobca v dovolaní dôvodne vytýka, že mu bolo odňaté právo konať pred súdom tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k ním podanému odvolaniu, v dôsledku čoho nemal možnosť sa k nemu vyjadriť. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

10. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (viď č.l. 332 a nasl. spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná podaním z 11. novembra 2013 (uvedené podanie súd do spisu nezažurnalizoval, keď je založené v prílohách súdneho spisu), žalobca však ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto

vyjadrenie žalovanej nedoručil. Odvolací súd však na vyjadrenie žalovanej pri rozhodovaní prihliadal (viď str. 10 odsek 1 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

11. V okolnostiach preskúmvanej veci dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu vykazuje znaky relevantné z hľadiska namietanej vady zmätočnosti (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Rešpektujúc právne účinky podaného dovolania, ktoré v konaní nastali, dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a v súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP). Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok.

12. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.